

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 16 september 2010 in zaak nr. 10/2135 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd om de vreemdeling ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 8 december 2009 heeft de staatssecretaris het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen de weigering om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 oktober 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank, door te overwegen dat, nu de aanvraag dateert van 14 maart 2002, de minister terecht heeft geconcludeerd dat deze aanvraag niet op grond van het tijdsverloop in de asielprocedure in aanmerking komt voor inwilliging, heeft miskend dat hij in zijn zienswijzen van 29 november 2005 en 15 december 2006 uitdrukkelijk een beroep heeft gedaan op de toezegging van toenmalig minister Nawijn. Uit deze toezegging volgt volgens de vreemdeling dat een asielzoeker die meer dan drie jaren onder de voorwaarden van het afgeschafte driejarenbeleid in Nederland verblijft, bijzondere (schrijnende) omstandigheden kan aanvoeren die aanleiding kunnen geven tot een individuele toetsing.

Voorts klaagt de vreemdeling in zijn tweede grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling, teneinde de minister te verzoeken om gebruik te maken van diens discretionaire bevoegdheid, een aanvraag moet indienen als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) en dat een dergelijk verzoek niet kan worden beoordeeld in het kader van het driejarenbeleid. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de toezegging van toenmalig minister Nawijn ziet op schrijnende omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot

toepassing van het driejarenbeleid, aldus een ambtshalve beoordeling met toepassing van de discretionaire afwijkingsbevoegdheid. Dit kan volgens hem niet gelijk worden gesteld met een aanvraag op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000.

2.2.1. In zijn zienswijzen van 29 november 2005 en 15 december 2006 heeft de vreemdeling de minister, kort weergegeven, verzocht gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid, onder verwijzing naar feitelijke omstandigheden die zijn geval naar zijn mening tot een schrijnend geval maken.

In zijn besluit van 10 augustus 2007 heeft de minister zich ten aanzien van het verzoek van de vreemdeling om een vergunning te verlenen op grond van de hem toekomende discretionaire bevoegdheid, op het standpunt gesteld dat, voor zover de vreemdeling met dit verzoek beoogt in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning regulier conform artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, dit verzoek gelet op artikel 3.6 van het Vb 2000 niet ambtshalve kan worden getoetst. Indien de vreemdeling in aanmerking wil komen voor voormelde vergunning, dan dient hij hiertoe volgens de minister op de geëigende wijze een verzoek in te dienen.

In het besluit op bezwaar van 8 december 2009 handhaaft de minister zijn hiervoor weergegeven bij het besluit van 10 augustus 2007 ingenomen standpunt.

2.2.2. De rechtbank heeft niet onderkend dat het in de voormelde zienswijzen geformuleerde en toegelichte verzoek volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 20 april 2007 in zaak nr. 200701566/1, JV 2007/264) moet worden aangemerkt als een aanvraag van de vreemdeling om hem met toepassing van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, waarop de minister had moeten beslissen.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.2.2 is overwogen, dienen de besluiten van de minister van 8 december 2009 en, voor zover daarin vervat, 10 augustus 2007 te worden aangemerkt als een met een besluit gelijk te stellen schriftelijke weigering een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het door de vreemdeling tegen het besluit van 8 december 2009 ingestelde beroep daarom gegrond worden verklaard en dit besluit, alsmede het besluit van 10 augustus 2007, voor zover daarin is vervat een met een besluit gelijk te stellen schriftelijke weigering een besluit te nemen, worden vernietigd.

2.4. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 16 september 2010 in zaak nr. 10/2135;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 8 december 2009, kenmerk 0203-14-8000;
- V. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 10 augustus 2007, kenmerk 0203-14-8000, voor zover daarin is vervat een met een besluit gelijk te stellen schriftelijke weigering een besluit te nemen;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VII. gelast dat de minister voor Immigratie en Asiel aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 374,00 (zegge: driehonderdvierenzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.A.A. Mondt-Schouten en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. D. van Leeuwen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

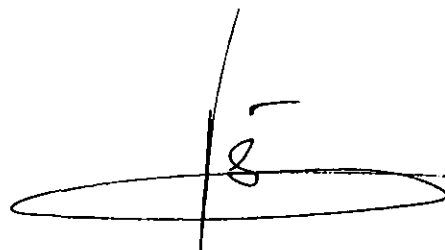
w.g. Van Leeuwen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juli 2011

373.

Verzonden: 8 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 10/2135, 10/2143, 10/2138, 10/2146

Uitspraak
in het geding tussen:

gehoren op

geboren op
mede namens haar dochter:

geboren

geboren

geboren
van Armeense nationaliteit,
IND dossiernummer 0203.14.8000, eisers,
gemachtigde mr. J.G. Wiebes, advocaat te Lelystad;

en

De Minister van Justitie, als rechtsopvolger van de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. N. Dalhuizen,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 14 maart 2002 hebben eisers asielaanvragen ingediend.
Bij besluiten van 10 augustus 2007 heeft verweerder de aanvragen afgewezen.
Tevens is beslist geen verblijfsvergunningen regulier op grond van artikel 14, eerste lid,
aanhef en onder e, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen.

Bij brief van 7 september 2007 hebben eisers bezwaar gemaakt tegen de weigering van een
verblijfsvergunning regulier.
Verweerder heeft de bezwaren bij besluiten van 8 december 2009 ongegrond verklaard.

Bij brief van 18 januari 2010 is daartegen beroep ingesteld. De beroepen zijn voorzien van
gronden bij brief van 17 maart 2010. Op 5 juli 2010 zijn aanvullende stukken overgelegd.
Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De beroepen zijn ter zitting van 8 juli 2010 behandeld. Eisers zijn verschenen, bijgestaan
door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 10/2135, 10/2143, 10/2138, 10/2146

blad 2/4

2. Overwegingen

2.1 Ter zitting hebben eisers bevestigd dat het geschil zich beperkt tot de vraag of wegens schrijnende omstandigheden toepassing moet worden gegeven aan het driejarenbeleid, doordat verweerder gebruik dient te maken van de discretionaire bevoegdheid op basis van een toezegging van de toenmalige minister Nawijn. Namens eisers wordt daarbij verwezen naar een verslag van een algemeen overleg van de vaste commissie voor Justitie met toenmalig minister Nawijn (TK, 19637, nr 710) waarin toenmalig minister Nawijn heeft aangegeven dat hij in zijn algemeenheid weinig voelt voor een specifiek pardon. Omdat afschaffing van het driejarenbeleid in individuele gevallen tot schrijnende situaties zou kunnen leiden behoudt hij zich echter wel de discretionaire bevoegdheid voor om in uitzonderlijke gevallen over te gaan tot individuele toetsing. Eisers doen daarbij een beroep op het gelijkheidsbeginsel en hebben verwezen naar een aantal zaken waarbij ondanks afschaffing van het driejarenbeleid wegens schrijnende omstandigheden op reguliere gronden verblijf is toegestaan.

2.2 Verweerder heeft in de bestreden besluiten overwogen dat de besluiten louter zien op de ambtshalve toets 'tijdsverloop in de asielprocedure'. Eisers kunnen geen aanspraak ontlenen aan het driejarenbeleid omdat het is afgeschaft. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt, omdat niet is gebleken dat de schrijnende omstandigheden verband houden met de behandelduur van de aanvraag, aldus verweerder.

In de primaire besluiten, herhaald en ingelast in de bestreden besluiten, heeft verweerder ten aanzien van het verzoek van eisers om toepassing te geven aan de discretionaire bevoegdheid overwogen dat, voor zover zij met dit verzoek hengen in aanmerking te komen voor verblijfsvergunningen regulier conform 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), dat dit verzoek niet ambtshalve getoetst kan worden gezien het bepaalde in artikel 3.6 Vb 2000. Indien eisers in aanmerking willen komen voor verblijfsvergunningen regulier dan dienen zij daartoe op de geëigende wijze een verzoek in te dienen. Het indienen van een reguliere aanvraag en het voldoen aan de vereisten ervan wordt niet onevenredig zwaar bevonden.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.3 Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000, in verband met artikel 3.6 Vb 2000, zoals deze bepalingen luiden ten tijde hier van belang, kan ambtshalve een verblijfsvergunning regulier worden verleend onder een beperking verband houdende met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.

2.4 Het driejarenbeleid is door middel van het TBV 2002/62 afgeschaft per 1 januari 2003. Met ingang van 1 januari 2003 wordt het driejarenbeleid alleen gehandhaafd als overgangsrecht voor aanvragen die op dat moment drie jaren oud waren. Een aanspraak op het driejarenbeleid ontstaat pas op het moment dat de driejarentermijn is volgemaakt. Aanvragen, ontvangen op 1 januari 2000 of latere datum, komen dus niet op grond van het driejarenbeleid in aanmerking voor inwilliging.

2.5 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat het driejarenbeleid op juiste wijze is afgeschaft. Nu de aanvragen dateren van 14 maart 2002 heeft verweerder terecht geconcludeerd dat deze aanvragen niet op grond van het tijdsverloop in de asielprocedure in aanmerking komen voor inwilliging. Verweerder heeft dan ook terecht ambtshalve besloten geen verblijfsvergunningen regulier te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder

AWB 10/2135, 10/2143, 10/2138, 10/2146

blad 3/4

e, Vw 2000, in verband met artikel 3.6 Vb 2000.

Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht overwogen dat eisers teneinde verweerder te verzoeken om gebruik te maken van diens discretionaire bevoegdheid, een aanvraag mochten indienen als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, Vb 2000 en dat een dergelijk verzoek niet kan worden beoordeeld in het kader van een toets aan het driejarenbeleid. Reeds in het primaire besluit van 10 augustus 2007 heeft verweerder eisers hierop gewezen. Niet valt in te zien dat bij een beoordeling van een dergelijke aanvraag de door eisers gestelde schrijnende omstandigheden niet in samenhang kunnen worden beoordeeld.

Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt. Eisers hebben verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Zutphen van 30 september 2009, waarin is overwogen dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen sprake is van een gelijk geval en het beroep op schrijnende omstandigheden niet leidt tot een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. De rechtbank stelt vast dat in het onderhavige geval, anders dan in de Zutphense zaak, verweerder in het bestreden besluit wel degelijk gemotiveerd is ingegaan op zowel het driejarenbeleid als het gelijkheidsbeginsel.

Ook de overige zaken waarnaar eisers hebben verwezen kunnen niet worden aangemerkt als gelijke gevallen, nu niet is gebleken dat in die zaken verweerder van meet af aan het standpunt heeft ingenomen dat voor een verzoek om toepassing van de discretionaire bevoegdheid een aparte aanvraag moet worden ingediend.

2.6 Voor wat betreft eisers stelling dat verweerder de hoorplicht heeft geschonden geldt het volgende. Uitgangspunt is de in artikel 7:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) vervatte regel dat er voor het bestuur een hoorplicht is in de bezwaarprocedure. Artikel 7:3 van de Awb somt de uitzonderingen op deze algemene regel op. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over de conclusie. Cielot op hetgeen door eisers in bezwaar is aangevoerd, deed naar het oordeel van de rechtbank deze situatie zich hier voor.

Weliswaar is verweerder in de bestreden besluiten op een aantal aspecten uit de primaire besluiten teruggekomen, echter zoals verweerder ter zitting terecht heeft gesteld, zijn dat geen aspecten die de kern van het geschil raken. Verweerder heeft dan ook kunnen afzien van het horen in bezwaar.

2.7 Cielot op het vorenstaande zijn de beroepen ongegrond.

2.8 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de beroepen redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 10/2135, 10/2143, 10/2138, 10/2146

blad 4/4

3. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, als rechter, en door deze en K.M.C. Zijlstra-van Middelkoop als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 16 SEP 2010

K.M.C. Zijlstra-van Middelkoop

[Handwritten signature]

Afschrift verzonden op: 16 SEP 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 RC 't-Gravenhage

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepsschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6.6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing

SUYDERSEE ADVOCATEN

1

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 OKT 2010	
ZAANKR.	20100283
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per Fax: 070 - 36 51 380
en per gewone post

Inzake: /Ministerie van Justitie, IND
Betreft: Hoger Beroep vreemdelingenzaken (regulier)
Uw kenmerk:
Ons kenmerk: 20100283
Datum: 14 oktober 2010

Toevoeging Civiel is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem.

Hoogedelgestrengte Heer/Vrouwe,

Appellant,

1. geboren op te
(Sovjet-Unie);

van Armeense nationaliteit, wonende, althans verblijvende te 7103 JP Winterswijk aan de Amstelstraat 22,

te dezer zake woonplaats kiezende te 8232 VM Lelystad aan het Stadhuisplein 67, ten kantore van Suydersee Advocaten van wie mr. J.G. Wiebes, daartoe als advocaat/gemachtigde *bepaaldelijk gevolmachtigd* tot het indienen van onderhavig hoger beroepschrift, doet u het volgende meedelen.

Bij uitspraak d.d. 16 september 2010, verzonden op 16 september 2010 van de fungerend voorzitter van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, Zittingsplaats Zwolle, Vreemdelingenkamer onder nummer Awb 10 / 2135 (productie 1), is het namens Appellant ingediende beroepschrift d.d. 18 januari 2010 gericht tegen de beschikking d.d. 8 december

Stadhuisplein 67
8232 VM Lelystad

Postbus 2156
8203 AD Lelystad

Tel: 0320-222 807
Fax: 0320-236 805

Info@voydersee-advocaten.nl
www.voydersee-advocaten.nl

2009 van de voormalige Staatssecretaris van Justitie, thans opgevolgd door de minister voor immigratie en asiel, onder IND-nummer 0203.14.8000; 200.751.6443 waarbij afwijzend werd beslist op het bezwaarschrift d.d. 7 september 2007, ongegrond verklaard.

Appellant kan zich met de inhoud van genoemde uitspraak niet verenigen en is van oordeel dat zijn beroepschrift gegrond verklaard had dienen te worden.

Reden waarom ondergetekende thans namens Appellant hoger beroep instelt bij uw Afdeling. Appellant merkt op dat de eerdere procedure tevens betrekking had op zijn gezin, doch vanwege de kosten griffierecht, verkeert appellant niet in de positie om namens alle gezinsleden te procederen, reden waarom enkel namens Appellant hoger beroep wordt ingesteld.

Appellant verwijst allereerst naar hetgeen namens en door hem in de eerste aanlegfase en de beroepsprocedure is aangevoerd.

Appellant is primair van mening dat hij ambtshalve in aanmerking dient te komen voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens meer dan drie jaren relevant tijdsverloop in de asielprocedure. Wegens schrijnende omstandigheden had verweerder tot toepassing van het voorheen gevoerde, zogenaamde driejarenbeleid dienen over te gaan.

Het hoger beroep berust op onderstaande grieven:

GRIEF I:

Appellant sluit zich allereerst aan bij de rechtsoverwegingen 2.3 en 2.4 van de rechtbank. Voorts stelt de rechtbank terecht vast dat niet in geschil is dat het driejarenbeleid op juiste wijze is afgeschaft.

De rechtbank overweegt echter ten onrechte:

'Nu de aanvragen dateren van 14 maart 2002 heeft verweerder terecht geconcludeerd dat deze aanvragen niet op grond van het tijdsverloop in de asielprocedure in aanmerking komen voor inwilliging. Verweerder heeft dan ook terecht ambtshalve besloten geen verblijfsvergunningen regulier te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e Vw, in verband met artikel 3.6 Vb 2000.'

De rechtbank miskent hier dat appellant uitdrukkelijk een beroep heeft gedaan op de toezeggingen van de voormalig Minister voor Vreemdelingen en Integratie, de heer Nawijn. In de gronden van het bezwaarschrift d.d. 5 november 2007 is dan ook onder 2.2 aangevoerd:

"Cliënten hebben reeds in de zienswijze van 29 november 2005 een gemotiveerd beroep gedaan op het driejarenbeleid. Aangezien u heeft verzuimd hierop te reageren in het vonnemen d.d. 20 november 2006, is in de zienswijze van 15 december 2006 deze kwestie nogmaals onder uw aandacht gebracht. Hetgeen in de zienswijze van 15 december 2006 is aangevoerd, betreft een aanvulling op hetgeen reeds eerder naar voren is gebracht in de zienswijze van 29 november 2005. In de bestreden besluiten gaat u echter enkel in op hetgeen in de laatste zienswijze is opgenomen. Zoals hierboven is aangegeven, had u op alle argumenten van cliënten dienen te reageren. De beschikkingen kunnen reeds om deze reden niet in standblijven. In de zienswijze van 29 november 2005 staat reeds vermeldt:

Clënten verblijven ruim 3,5 jaar in onzekerheid omtrent de uitslag in hun asielprocedure in de asielopvang. Tot 1 januari 2003 zou deze onzekerheid leiden tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens meer dan drie jaar relevant tijdsverloop.

Clënten zien niet in dat hun onzekerheid niet als schrijnend kan worden aangemerkt.

In deze is van belang dat tijdens een algemeen overleg van de vaste commissie voor Justitie met Minister Nawijn toezeggingen zijn gedaan (TK, 19 637, nr. 710). In het verslag staat vermeld dat de Minister heeft aangegeven:

"Hij voelt in zijn algemeenheid weinig voor een specifiek pardon. Omdat afschaffing van het driejarenbeleid in individuele gevallen tot schrijnende situaties zou kunnen leiden, behoudt hij zich echter wel de discretionaire bevoegdheid voor om in uitzonderlijke gevallen over te gaan tot individuele toetsing."

Clënten verwijzen naar artikel 4:84 Awb:

"Het bestuursorgaan handelt overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de niet de beleidsregel te dienen doelen."

Nu na ruim drie jaar clënten nog wachten op een eerste beslissing op hun aanvraag, dient u de langdurige tijdsduur van de behandeling te betrekken bij de besluitvorming. Clënten verwijzen in dit kader tevens naar een brief d.d. 1 maart 2004 van Minister Verdonk aan de heer Ing. J. Verniers (productie 5)

De Minister overweegt.

"Bij de beoordeling van de afzonderlijke asielaanvragen wordt steeds mede bekeken of er sprake is van dusdanige individuele bijzondere ofwel schrijnende omstandigheden dat tot het verlenen van een verblijfsvergunning anders dan op asielrechtelijke gronden, moet worden besloten. Personen waarvan is vastgesteld dat bescherming niet noodzakelijk is en verblijf in Nederland om andere redenen eveneens niet aan de orde is, dienen terug te keren naar het land van herkomst"

Hieruit volgt dat u in het kader van blijkbaar de inherente afwijkingsbevoegdheid in een asielzaak tevens dient te bezien of niet asielgerelateerde argumenten tot verblijfsaanvaarding leiden. Hieruit volgt tevens dat de asielzoeker dergelijke argumenten onder uw aandacht kan brengen in het kader van de asielaanvraag. U dient hier gemotiveerd op te reageren. Clënten verwijzen tevens naar hetgeen zij eerder hebben aangevoerd. Voorts mag u niet voorbijgaan aan de hoge leeftijd van mevrouw. De kinderen zijn in verregaande mate geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Tevens achten zij het procedureverloop in deze zaak relevant. Het gezin kampt met fysieke (had Tbc) en psychische problemen. Het betreft derhalve onzekerheid op een AZC onder uiterst moeilijke omstandigheden. Voor zover u geen toepassing wilt geven aan het driejarenbeleid, doen clënten in dit kader een beroep op uw inherente afwijkingsbevoegdheid dan wel discretionaire bevoegdheid.

U dient hier derhalve alsnog op in te gaan en een nieuw voornemen op te stellen. Clënten wijzen op artikel 3.119 Vreemdelingenbesluit 2000.

"Wanneer na het uitreiken of kwaderen van het voornemen feiten of omstandigheden:

- a. bekend worden, of
- b. reeds bekend waren maar naar aankleding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, wordt dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarvoor naar voren te brengen."

Clënten hebben een uitdrukkelijk beroep gedaan op de toezeggingen van voormalig Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie waarbij wordt aangegeven dat in bepaalde gevallen, onder toepassing van de inherente- dan wel discretionaire bevoegdheid toch aanleiding kan bestaan om wegens schrijnende

omstandigheden verblijf te verlenen onder toepassing van het driejarenbeleid.

Voor de asielzoeker impliceert dit dat hij/zij een dergelijke bijzondere situatie onder uw aandacht kan brengen en dat u hier gemotiveerd op dient te reageren.

In dit kader wordt verwezen naar de uitspraak d.d. 15 mei 2006, Awb 04/33049; 05/32883 van rechtbank Almelo (productie 1). Op pagina 9 en 10 van de uitspraak wordt ingegaan op het verzoek om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid en het beroep op de toezeggingen van voormalig Minister Nawijn. Zowel het asiel- als het reguliere beroep worden in deze zaak gegrond verklaard. De uitspraak d.d. 28 september 2005, Awb 05/16923 (productie 2), heeft een soortgelijke strekking.

Aangezien u in de bestreden besluiten evenmin inhoudelijk reageert op de aangevoerde argumenten, zal duidelijk zijn dat deze evenmin in stand kunnen blijven."

Verweerder heeft in de beschikkingen in primo geoordeeld dat het driejarenbeleid is afgeschaft. Dit punt staat echter voor wat betreft appellant in het geheel niet ter discussie. Reden waarom in bezwaar nogmaals uitdrukkelijk is gewezen op de toezegging van voormalig Minister Nawijn. Verweerder laat ook in de bestreden besluiten na dit beroep/deze verblijfsaanspraak te beoordelen.

Appellant is van oordeel dat uit de toezegging van voormalig Minister Nawijn volgt, dat een asielzoeker die meer dan drie jaar onder de voorwaarden van het afgeschafte driejarenbeleid in Nederland verblijft, bijzondere (schrijnende) omstandigheden kan aanvoeren/stellen, die toch aanleiding dienen te geven te toetsen en tot verblijfsaanvaarding over te gaan.

Het valt voorts op dat de rechtbank in casu de eerder aangehaalde jurisprudentie van andere rechtbanken volledig buiten de besluitvorming heeft gehouden.

De rechtbank heeft zich derhalve niet over het juiste onderwerp uitgelaten c.q. de aangevallen uitspraak reeds om deze reden niet in stand kan worden gelaten.

GRIEF II:

De rechtbank overweegt voorts ten onrechte:

'Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht overwogen dat eisers, teneinde verweerder te verzoeken om gebruik te maken van diens discretionaire bevoegdheid, een aanvraag moeten indienen als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, Vb 2000 en dat een dergelijk verzoek niet kan worden beoordeeld in het kader van het driejarenbeleid.

Reeds in het primaire besluit van 10 augustus 2007 heeft verweerder elders hierop gewezen. Niet valt in te zien dat bij een beoordeling van een dergelijke aanvraag de door eisers gestelde schrijnende omstandigheden niet in samenhang kunnen worden beoordeeld.'

Mede onder verwijzing naar hetgeen onder grief I is aangevoerd, concludeert appellant dat de rechtbank miskent dat de toezegging van voormalig Minister Nawijn juist ziet op schrijnende omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot toepassing van het driejarenbeleid, cen ambtshalve benoordeling onder toepassing van de discretionaire afwijkingsbevoegdheid. Dit kan niet worden gelijk gesteld met een aanvraag op grond van 3.4 lid 3 Vb 2000. Dit vanwege de aard van de toets en tevens de omstandigheid dat in het kader van de ambtshalve toets geen leges verschuldigd zijn.

Wederom stelt appellant vast dat de rechtbank net als verweerder niet ingaat op de bijzondere toezegging van voormalig Minister Nawijn, waarop appellant een beroep heeft gedaan.

GRIEF III:

De rechtbank overweegt voorts dat het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt. De uitspraak van rechtbank Zutphen van 30 september 2009 zou niet vergelijkbaar zijn met de zaak van appellant. De rechtbank overweegt immers dat in casu verweerder – anders dan in de Zutphense zaak – wel degelijk gemotiveerd is ingegaan op zowel het driejarenbeleid als het gelijkheidsbeginsel.

Appellant stelt vast dat de rechtbank niet op juiste wijze kennis heeft genomen van de aangehaalde uitspraak. In de uitspraak van rechtbank Zutphen d.d. 30 september 2009 (productie 2 bij de gronden van het beroep) wordt immers overwogen:

'Verweerder is in het bestreden besluit niet ingegaan op dit beroep van eisers op het driejarenbeleid en het gelijkheidsbeginsel. In het verweerschrift is door verweerder gesteld dat het driejarenbeleid is afgeschaft. Ten aanzien van de uittalingen van de toenmalige minister Nawijn heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de minister in het kader van de afschaffing van het driejarenbeleid enkel een algemene verwijzing naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft gedaan.

Voor zover de uittalingen van minister Nawijn slechts een algemene verwijzing zijn naar zijn discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning to verlenen, is daarmee nog niet gemotiveerd waarom in dit geval het beroep van eisers op het driejarenbeleid niet kan slagen. De omstandigheid dat het driejarenbeleid is afgeschaft, is evenmin een afdoende motivering. Immers, eisers hebben gesteld dat in individuele gevallen op grond van de schrijnende omstandigheden verblijfsvergunningen zijn verleend op grond van het driejarenbeleid en hebben daarbij een uitdrukkelijk beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel onder gemotiveerde verwijzing naar een (gesteld) gelijk geval. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom in dit geval geen sprake is van een gelijk geval en het beroep van eisers op hun schrijnende situatie, en in het bijzonder de lange behandelduur van de asielprocedure en de omstandigheden waaronder zij in Nederland verblijven, niet leidt tot een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid.'

Deze laatste passage is direct relevant voor de beoordeling van de zaak van appellant. De rechtbank miskent voorts dat betrokkenen in de aangehaalde zaak na deze uitspraak in het bezit zijn gesteld van een verblijfstitel. Voorts miskent de rechtbank dat de uitspraak van rechtbank Zutphen meer verwacht van verweerder qua motivatie dan de enkele stelling dat het driejarenbeleid is afgeschaft.

In het verlengde van het bovenstaande overweegt de rechtbank tevens ten onrechte:

'Ook de overige zaken waarnaar eisers hebben verwezen kunnen niet worden aangemerkt als gelijke gevallen, nu niet is gebleken dat in die zaken verweerder van meet af aan het standpunt heeft ingenomen dat voor een verzoek om toepassing van de discretionaire bevoegdheid een aparte aanvraag moet worden ingediend.'

De rechtbank geeft op deze wijze geen blijk van een juiste beoordeling van het gelijkheidsbeginsel. Immers juist in deze Afghaanse zaak, is na gegrond beroep het bezwaar

gegrond verklaard en ambtshalve verblijf verleend op grond van meer dan drie jaar relevant tijdsverloop. Het is ook juist deze zaak die voor rechtbank Zutphen aanleiding heeft gegeven om het beroep gegrond te verklaren. Appellant heeft derhalve verwezen naar een identiek geval. Dat verweerder in casu stelt dat een nieuwe aanvraag dient te worden ingediend, acht appellant juist in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Immers in de ook door appellant aangehaalde Afghaanse zaak, waarvan tevens de inwilligende beschikkingen zijn overgelegd, is het indienen van een nieuwe aanvraag niet noodzakelijk. Dit was voor wat betreft het eerder gevoerde driejaren beleid dan ook niet vereist, nu het een ambtshalve toets betreft. De rechtbank heeft ook dit miskend.

GRIEF IV:

De rechtbank overweegt gelet op het voorgaande tevens ten onrechte dat verweerder op juiste wijze van het horen heeft kunnen afzien. Nogmaals wordt verwezen naar de Afghaanse zaak, waarbij na gegrond beroep werd gehoord door een ambtelijke commissie. In de Zutphense zaak is eveneens gehoord in het kader van de bezwaarprocedure.

GRIEF V:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 3, en dictum:

"Gelet op het bovenstaande zijn de beroepen ongegrond."

"De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond."

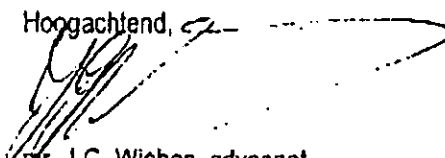
Deze grief mist zelfstandige betekenis en dient in samenhang met voorgaande grieven te worden gezien.

Op grond van het bovenstaande verzoekt Appellant voornoemd u:

I.
de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, z.p. Zwolle d.d. 16 september 2010, Awb 10 / 2135 te vernietigen en het beroepschrift d.d. 18 januari 2010 gegrond te verklaren.

II.
Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Hoogachtend,

Mr. J.G. Wiebes, advocaat

Producties: één

N.B. Afschrift van deze brief (met bijlagen) zend ik heden aan verweerder.